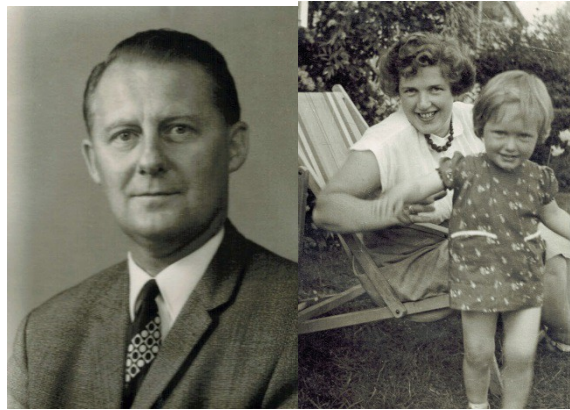

OKKO NANNINGA, O.O.N, 07-11-1923 / 13-07-2010

Graf 5/G/14

Okko Nanninga werd geboren op 7 november 1923 in de Assense kazerne, na repatriëring van zijn vader Nanno uit Nederlands-Indië, waar hij werkte voor Defensie. Okko bezocht de Rijks HBS te Assen en wilde naar de sportacademie, maar de oorlog stak een spaak in het wiel. Voor de studie was geen geld meer en al werkzaam voor Justitie in 'Bankenbosch' Veenhuizen, werd hij in 1943 opgeroepen voor arbeid in Duitsland. Hij weigerde en dook onder. Hij zat op veel plekken, waaronder in een gat in de grond met een paar joodse mensen en ook, tijdens een razzia, in het huis van zijn verloofde Hetty Duiker aan de Oosterhoutstraat. De honden waren al bij de burens, Okko lag achterin de tuin in een greppel, toen de onderneming op het nippertje werd afgeblazen.

Na de bevrijding werd hij weer in dienst genomen en heeft hij zich hard gemaakt voor de gemiste dienst- en pensioenjaren (anciënniteiten) bij hemzelf en vele collega's. Hij begon als klerk op de administratie/directie bij Justitie en hij trouwde in 1947 met Hetty. Dochter Jenneke werd geboren en ze kregen een huis op 'Bankenbosch', waar hun tweede dochtertje geboren werd, Anneke. Zij bleek een echt weglopertje en helaas ging dat uiteindelijk mis. Het meisje verdronk – 2½ jaar oud – in de 'wiek'. In hoofdstuk 9 van Mariëtte Meesters boek 'Koloniekak' staat het drama beschreven, hoe vader Okko uiteindelijk, wadend door de wiek, zijn dochtertje naar boven schopte. Het getormenteerde gezin verhuisde naar Alkmaar, waar zoon Nanno geboren werd. Er volgden nog vele verhuizingen en promoties, die hebben geleid tot zijn benoeming tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau, ook voor het vele werk dat hij verrichtte voor de anciënniteiten van zijn collega's.

Het verlies van zijn jongste dochter heeft Okko Nanninga nooit verwerkt. In de jaren vijftig van de vorige eeuw, nog zo kort na de zware jaren van de oorlog, bestond psychologische hulp nauwelijks of niet. Het gangbare credo was: Niet omkijken, rug recht en doorgaan! Dit gold voor hen die in de oorlog familieleden hadden verloren, voor de repatrianten uit Indonesië en dus ook voor ouders als Okko en Hetty Nanninga. Een foto van de kleine Anneke stond op het dressoir, maar over haar gesproken werd slechts na vragen. De ware toedracht over de verdrinkingsdood van hun zusje hoorden Nanno en Jenneke dan ook pas na het overlijden van beide ouders.